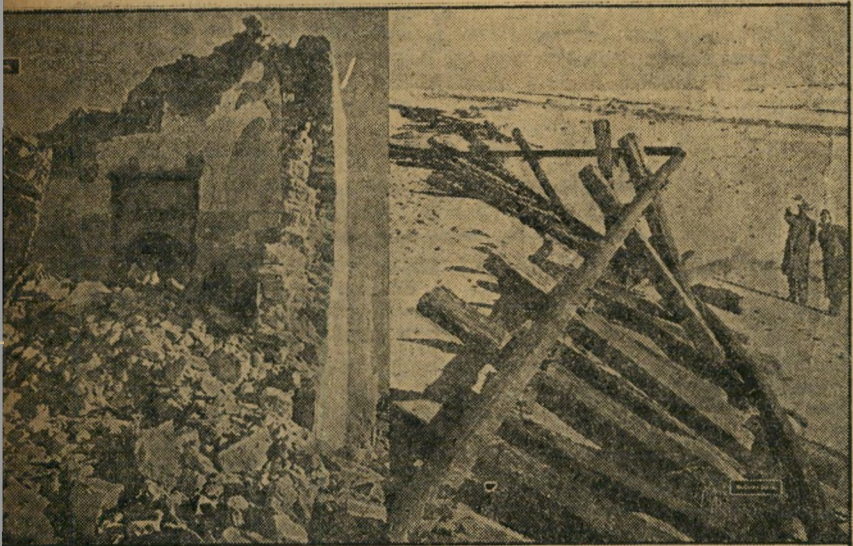

ההרס בפניו מתואר בחוברת אחרת שקיבלתי מידי הסגן, המכילה תמונות גדולות של מראות סיני אחרי נסיגת צה"ל. מלמעלה שדההנפס של איטור, מושמד לחלוטין. למטה מראה של פס-ירכבת מקולקלים ומיטגד מפוצץ. החוברות מצויות כנראה בשפע במצריים.

שכל המעשים האלה קדמו לפידאיון. הסגן ידע תאריכים מדוייקים, והוא הכריז אותם בזה אחר זה, בבקיאות רבה.

הגיע מיברק מקאהיר:

ויכוח נמשך זמן רב. לפתע, הציץ הסגן בשעון ומיהר לעזוב את התא. אני ונשארתי עם שני השוטרים. לא הייתי צריך לחכות הרבה. בערב הגיעה משלחת שלמה לתאי: "הסגן-אלוף הצבאי (בתלבושת אזרחית), שהיכרתי קודם לכן, רביסרן חדש של המשטרה, הסגן, אורח מצרי וסוכן-אזרחי."

הסגן פנה אלי וביקש ממני להתלבש במהירות. "הגיע מיברק מקאהיר. ממשלת מצרים אינה רוצה שתראה את התעלה. יובילו אותך במכונית לפורט-סעיד, ושם תצטרף שוב לאוניה."

הכל נראה פשוט מאד. אספתי את חפצי, התלבשתי וחיכיתי לפמליה החשובה, שהיתה עסוקה בסלון בשתיית היסקי ועישון סיגריות אמריקאיות על-חשבון הקפטן. חיכיתי חצי שעה. הסגן חזר עם הוראה חדשה: לערוך חיפוש נוסף בתא שלי. הוא חיפש במוחזה אבל לא מצא כלום, מלבד ספר הידעת את הארץ של משה ברסלבסקי, אותו לקח איתי.

בינתיים הייתי מוכן לדרך. מחוץ לחפצי האישיים לקחתי אתי גם שעון מעורר, שקנתי אותו בראנגון. מי יודע? אולי המצרים לא יעירו אותי בזמן ואחר לבריגטיה בפורט-סעיד? הסגן לא רצה שאקח הרבה חפצים. הוא חזר והסביר לי שמחר אחזור ממילא לספינה, שכל העניין הוא טיול קצר במכונית, ותו לא.

לפני שעזבנו את הספינה, היו לרביסרן הסודאני מהמשטרה עוד בעיות. הוא לקח ממני את השעון המעורר, וניסה לודא שאין בו שום מנגנון-נפץ או אינורשהיה מזימה ציונית אחרת. גם הוא הציץ בהידעת את הארץ, והחליט שאני צריך לקחת את הספר איתי.

לפני שעזבנו, הספקתי עוד לעשות משהו: הוצאתי את הספר מהתיק והשלכתי אותו לכורסה הגדולה שבסאלון. נפרדתי מהצוות ומהקפטן, שצייד אותי בכמה קופסות סיגריות ובהבטחה "להתראות מחר!"

שוב הייתי בסירת-המשטרה. חזרתי לסואץ, שכבר הכרתי אותה בבוקר של אותו יום. התחנה הראשונה היתה המשטרה. לפני שנכנסתי פנימה, נפרדתי מהסגן-אלוף המצרי ומבני משפחתי, שבאו לראות אותי מתוך סקרנות.

במשטרה הייתי באחד החדרים תחת משמר. צירפו אלי שני שוטרים, שישגיחו עלי, ועד מהרה הצטרפו אליהם כל השוטרים שלא היו אותה שעה בתפקיד. הם הסתכלו בי בסקרנות. מפעם לפעם שמעתי קללה מפולפלת שהיתה מופנית אלי.

שוטר צעיר, שעמד לידי, היה עצבני מאד. הוא איים עלי בקת הרובה שבידו, וחרק שיניים בכעס. פניתי לקצין שוכנס לחדר: "אמור בבקשה לילד שיתנהג יפה!"

"הוא לא ילד! הוא שוטר! זוהי פגיעה להגיד לשוטר שהוא ילד!" הסביר לי הקצין. ככל זאת הורה להחליף את השוטר העצבני באחד מחבריו.

פגישות עם פארוק

באחת-עשרה בלילה חלה תווזה במצב. הרביסרן הזמין אותי להיכנס למכונית, צירף אלי שני שוטרים כמשמר, והמכונית הפליגה מבנין המשטרה אל תוך העיר סואץ. הלילה היה יפה מאד. מזג האוויר היה קריר, והמראה הכללי היה מעניין מאד. בדרך עברנו שער גדול, מקושט בנורות-ניאון צבעוניות, רחני דגלים לאומיים, ושפע של ירק.

"עזה תחת עקב הציונים" זוהי כותרת החוברת שנתן לי הסגן המצרי שטיפל בי בסואץ. בתוך החוברת ישנן תמונות של נשים וילדים ערביים שעלו על מוקשים אשר הושארו, לדברי המצרים, עליידי הישראלים, כדי להתנקם באזרחים.

הסגן שישב עליידי הסביר את הכל: "הגעת בדיוק ליום המהפכה המצרית. עכשיו עורכים כאן את ההכנות האחרונות לחגיגות של מחר."

בדרך ירד הרביסרן מהמכונית. הסגן ואני נכנסנו לקבינה, והמשכנו במסע, דרך רחובות סואץ, כשהגענו לכיכר המרכזית של סואץ ירד הסגן לקנות סיגריות. בינתיים יכולתי להסתכל במה שנעשה סביבי: תנועה גדולה של מכוניות והולכי-רגל, והמוין פועלים שעסקו בהכנות לחגיגה-המהפכה.

לבסוף עצרנו ליד בנין משטרה. הסגן הסביר לי שאנחנו מחכים לקצין שיקח אותי במכונית לפורט-סעיד. הכניסו אותי לאחד החדרים. הבחנתי בתכונה גוברת והולכת סביבי, בדרך פלא נודע לאסירים, שהיו בבנין המשטרה, על בואי, ומסביב שמעתי שוב התי-לחשויות, קללות ואיומים.

המשכתי לשוחח עם הסגן, שהביא לחדר כמה בקבוקי משקה קר. שוב שוחחנו על בעיות מדיניות. שאלתי את הסגן מה יחסם של המצרים לערב אל-נאצר. התשובה לא היתה מפתיעה: הסגן סיפר על התלהבות העם הראשי-משלתי, ועל האהבה הרבה שהם רוחשים לו. "יש לו מערצים רבים מאד," הסביר.

רציתי לדעת יותר: "מה היחס שלכם לפארוק?" כאן היתה לי הפתעה בשבילו. סיפרתי לו על שתי הפגישות שהיו לי עם פארוק באיטליה בשנת 1953, בביתו הפרטי בגוסה-פרטה ובקייטקאט, מועדון-לילה ידוע ליד רומא.

הסגן היה מופתע מאד. לאחר סיפורי-פרטים על הפגישות, הכריז בבטחון:

"אין אף מצרי אחד שאוהב היום את פארוק. אף אחד לא מתגעגע אליו. אף אחד לא מתגעגע לאדם שמסוגל למכור את ארצו בגלל אשה!" אחרי שעה היינו מוכרחים להפסיק את השיחה. לחדר נכנס קצין-משטרה נמוך-קומה וצנום. הוא קיבל מהסגן את הניירות וביקש ממני לצאת אחריו לחצר, לעלות על המכונית ולהמשיך בנסיעה, בליווי שני השוטרים. היה כבר אחרי חצות. הקצין הסביר לי שאנחנו יוצאים לאיסמאעיליה, מרחק שעתיים נסיעה.

ארבע מכות נוראות

באיסמאעיליה שוב התחלפו הקצינים. אחרי נסיעה של חצי שעה ברחובות העיר, והמתנה של עוד חצי שעה ליד בית הקצין החדש, עלה הקצין המקומי למכונית וחבש לי את העיניים במספחת.

עזבנו את הדרך הראשית ועלינו על דרך בלתי-סלולה. לא יכולתי לראות דבר, אבל המכונית קפצה ודילגה על אבנים. לבסוף נעצרה המכונית. הורדתי למטה. ברגע בו ירדתי מהמכונית החל המיפנה הגדול. עד עכשיו היה נדמה לי שאני מטייל במצרים במכונית יחור, ונהנה מיחס דומה לתירים שהייתי מקבל אותם באילת, לפני שעליתי על בריגטיה טופט. עכשיו, בבת אחת, השתנה הכל: חבושי-עיניים הושלכתי לתוך חצר לא מרוצפת. ניסיתי לשבת. הייתי עייף מאד, כי לא ישנתי שני לילות.

אלה שעמדו סביבי, ולא יכולתי לראותם, לא רצו שאנחנו כשניסיתי לשבת, התנפלו עלי בקתות הרובים והיכו אותי. המשכתי לעמוד. זה נמשך כשעתיים בערך, עד שהתחלתי להבחין מבעד למספחת שהשמש עולה אי-שם. שוב ניסיתי להתישב, והסעם לא שמו לב לכך. הייתי כליכך עייף עד שניסיתי להשתטח על הריצפה ולשכב, אבל השוטרים מסביב לא ראו זאת בעין יפה. ביקשתי מים והתשובה היתה: "מאפיש מוי!"

התחיל יום חדש. ההתקלות מסביבי נהיתה צפופה יותר ויותר. שמעתי קללות עסיסיות ושמות מוכרים כגון "בן-גוריון", "גולדה מאיר". הכל היה בערבית, ולא הבנתי כמעט כלום. פתאום שמעתי משפט באנגלית: "אתה ישראלי?" שמחתי מאד: סוף-סוף מישהו שאפשר לדבר איתו: "כן, אני ישראלי."

"אתה קצין?" רצה הקול לדעת. הכחשתי. ושוב רעם הקול: "כואב!" ניצלתי רגע של הפסקה במטר השאלות, שלא ידעתי מי שואל אותן, כדי לשאול אם אני יכול לראות את הקצין שהביא אותי לכאן. הקול הבטיח לי באנגלית שהקצין יבוא מיד.

ביקשתי מים. הייתי צמא מאד. אבל זה לא היה איכפת כנראה אף לא לאחד. הקול סירב להביא לי מים.

החקירה תחלה בעשר בבוקר. העלו אותי לקומה שניה והעמידו אותי ליד הקיר. קולות בערבית שאלו כל מיני שאלות לכיוון שלי, אבל לא הבנתי כלום. כשלא עניתי, פנה אלי מישהו באנגלית: "אתה מדבר ערבית?" "כן, אני ישראלי." "שקרי!" הוא קרא, והמשיך: "כל יהודי שנולד בפלסטין מדבר ערבית!"

השאלות הבאות באו בנו אחר זה. החוקרים בתנו את תעודותי, וידעו שאני עונאי. הם גם ידעו איזה עתון אני מייצג והמשיכו לשאול שאלות בעלות אופי צבאי.

בפעם הראשונה היתה לי ההזדמנות לעשות הכרה עם האגרופים המצריים. על כל שאלה שלא עניתי עליה הומטרו עלי עשרות אגרופים — בפנים, באף, בשיניים, בכל חלקי-הגוף. ניסיתי להגיד משהו, להסביר שאני נכה-מלחמה, אבל אף אחד לא רצה לשמוע כלום. הורידו אותי למטה. העמידו אותי מול קיר אבן, כשידי מורמות למעלה ונגועות בקיר. שם המתנית לי חשייה נוראה. הפעם הרביצו לי במקל בעל גולת גומי ענקית. כל מכה זיעזעה אותי, כאילו ירדה עלי רכבת. הרביצו לי ארבע מכות על הגב, והושיבו אותי על כסא. הכל נעשה בשקט מוחלט.